

שנה טובה...

לקראת סוף השנה, נערכתי לכתיבת ספר על חייה של אימי - ליצי גרזון, שהגיעה בחודש זה ליום הולדתה ה-100.

הראיתי לה את הטייטה - לקבל התייחסותה. לאחר מספר דקות של קריאה, התחילה לבכות...

"גביל"ה, אני יודעת שהכוונות שלך טובות. אני יודעת שאתה משקיע ואתה עסוק והכל, אבל למה ספר? ... למה עכשיו? ... אני עוד לא מתה!... אני רוצה לחיות עוד הרבה שנים..."

חיבקתי אותה וכיסיתי את פניה ב-15 נשיקות. "לא נכתוב ספר אמא... ואת תחיי עוד הרבה שנים." התחלנו להכין מסיבות גדולות ליום הולדתה. אחרי הכל, 100 שנים, שווה לחגוג...

ואז, כרעם ביום בהיר, בדיוק ב-24.8 (יום הולדתה) נפטר אחיה האהוב, הדוד משה. לא סיפרנו לה. חגגנו לה יומולדת בביתה הצנוע, המשפחה הגרעינית הקרובה (בנים, נכדים, נינים, כ-58 נפשות עליזות ושמחות) והיא היתה מאושרת עד הגג.

רק למחרת סיפרנו לה...

לאחר שגמרה 3 קופסאות של מטפחות לנגב את הדמעות, הצטרפה אלינו ללוויה ורק שם הרשתה לעצמה לצעוק זעקת שבר חדה וקצרה...

הודענו לה שהחלטנו לבטל את המסיבה הגדולה שתכננו לכל המשפחה והחברים ממעין. לקח לה יומיים בלבד להודיע לנו שהיא לא מסכימה. היא רוצה את המסיבה. היא רוצה לחיות...

תוך יומיים התארגנו כל המשפחה ועשינו לה מסיבה גדולה ומרגשת בחדר האוכל. האושר וההתרגשות שטפו אותה באותו ערב, ועד שעות הלילה המאוחרות שיחזרה את שעבר עליה, מלאת סיפוק ואושר.

"אני כל כך אוהבת את כולם" היא אמרה לי. "אני כל כך אוהבת את הקיבוץ, את מעין, את החברים, את מה שעשינו כאן במשך 80 שנה." "אני יודעת שהקיבוץ כבר לא מה שהיה פעם, אבל בכל זאת... אני מתגעגעת לסדר פסח בחדר האוכל, לראות ולשמע את אורי מנוס על הבמה צועק, וכולם צוחקים ונהנים."

"גם אני, אמא, הייתי רוצה לשמוע את אורי מנוס בסדר פסח בחדר האוכל..."

שלשום, פגשתי את אורי מנוס, יושב שבעה על בנו עומר... עומר, שהיה כמו אורי, פצצת אנרגיה ושמחת חיים, נפרד מאיתנו בטרם עת. ואורי מנוס - כמו אורי מנוס. שולט בחדר האבלים, לא נותן לאף אחד להזיל דמעה ומחזק את כל מי שבא לחזק. גם לביאה אשתו, וביחד איתם גם אסנת שלנו, חזקים ומחזקים.

ואז בא יום שישי האחרון, ואיתו תוצאות ההצבעה בקלפי על המשך תהליך השיוך במעין.

על הפרק עמדה שאלה נוקבת:

האם אנחנו, חברי מעין צבי, מאמינים בכוחנו לשתף פעולה ולבנות עתיד טוב יותר ביחד, או שחוסר אמון הדדי וחוסר תקווה מחייבים אותנו לפעול כל אחד למען עצמו.

- אני יושב בוועד ההנהלה ובצוות המורחב לשיוך וקליטה ושומע קולות רבים העולים מהשטח.
- למה שוב מעקבים אותנו ולא מאפשרים לממש את זכותנו לעשות בבית שלנו מה שאנחנו רוצים?
- למה מנסים לגרור אותנו להרפתקאות ותרגולים שיעשו טוב למישהו שזה לא אנחנו?
- למה אחרי שהחלטנו על הפרטה והשיוך, מנסים להחזיר אותנו אחורה, לקיבוץ של פעם?
- ולמה מדביקים לנו את הדימוי של נדלניסטים שמתנגדים לקליטת בניים?

שמענו את הקולות והבנו שהמורכבות הרבה מחייבת אותנו לעבור חריש עמוק, קודם כל על עצמנו ובהמשך לכלל הציבור. הקמנו צוות מורחב לנושא השיוך והקליטה. גייסנו אנשי מקצוע מהשורה הראשונה בתנועה הקיבוצית וביחד, גיבשנו מתווה לדיון ציבורי עם כלל החברים.

אכן עברנו מסכת ארוכה של פגישות, ישיבות, שיחות חצר ואסיפות, עד לרגע שבו הרגשנו שהציבור מוכן לענות לבקשת ועד ההנהלה - לקבל ארכה של שנה לטובת שיפור מתווה השיוך על כל מרכיביו, או לדחותה.

חברים רבים ראו בנושא זה ובשאלה זו אירוע מכונן. הרגישות היתה מובנת והמתח היה בשיאו. יום הדין הגיע וההצבעה בקלפי יצאה לדרך... הסתכלתי על אורי פרגו (יו"ר ועד ההנהלה). אורי עשה ימים כלילות למען ביצוע התהליך הארוך של שיתוף הציבור. הוא יזם, הוא דחף והוא לא נתן לאף אחד מאיתנו לנשום ולזלזל בחשיבותה של ההחלטה.

ביום הבחירות עצמו, היינו צריכים להצמיד אליו קרדיולוג בכדי להבטיח שלא יתמוטט מרוב לחץ.

ואז הגיעו התוצאות: 137 חברים בעד | 27 חברים נגד.

אני מוכרח להגיד שגם אני זכיתי לרגע קסום של אושר ואנחת רווחה... שוב ראיתי לנגד עיני את אורי מנוס האופטימי, ראיתי את אמא שלי וראיתי את כל חברי הטובים במעין צבי, שיודעים לעמוד על זכויותיהם האישיות מחד, ולשתף פעולה במטרה להשיגן כקהילה שבה מתקיימת זיקה ואמון בין חבריהם מאידך.

יכולים חברי מעין לסיים את השנה בהרגשה טובה, מלווה בתקווה להמשך תהליך דיונים ציבוריים משותפים, בהם:

- נגדיר את מושג החברות בקיבוץ
- נאפשר קליטת בניים לחברות
- נחזק את מושג שיוך הבית לחבר
- נמשיך במאמצנו לחזק ולהוסיף מקורות הכנסה לקופת הקיבוץ
- ונדאג לשיפור איכות החיים שלנו כאן, כחברה שאכפת לה מהמקום ומהיושבים בו.

התהליך שעברנו מוכיח שאנחנו יכולים ושזה מתאים לנו.

שתהיה לכולנו שנה טובה.

כתב ומאחל - גבי גרזון.

בהצדעה והוקרה לדור המייסדים

שמעת כמה מה ?

מה כמה ומה שבע ?

בחייאת בן אדם

מעין היום בת שבעים ושבע

מה ההתרגשות מה זה שבעים ושבע ?

כאשר בינינו חברה שחתמה כבר על מאה

חברה יקרה המייצגת את דור המייסדים

דור שהיום כולנו בגאווה לו מצדיעים ...

קבוצת צעירים שהחליטה וביצעה

ואכן בעמל ויגע הקימו את "הנקודה"

בנו מגדל הקיפו בחומה

ונלחמו בקדחת ושאר התחלואה....

אנשים אמיצים שהאמינו כי אכן יום יבוא

הולידו ילדים ובתנאים לא תנאים

הקימו צריפים ונטעו אוהלים...

כן אלה הם "ייקים" בוגרי "אלטה קרבה"

רחובות ודגניה

אליהם הצטרפו ברבות הימים

עוד ועוד חברים שכולנו להם היום מצדיעים...

אז נכון מבחינה משקית המצב אינו אי , אי אי אי

והנושא שמעסיק את כולנו כן או לא למנהל

כאשר 751 נאבק ונלחם מול 1136

כי מה לעשות ? היום ז מה יש....

15.9.2015

אך בכל מצב מה שחשוב שלמרות
המכשולים שבדרך וים של בעיות
בסה"כ רובם מחייכים ויודעים לחיות
אז בואו נעבור לסיכומים ולברכות.

שתהיה לכולנו בטחון ונחת
ושלא נשכח לעולם את אותם שלפני 77 שנה
האמינו, והגשימו וקרעו את ה....

על מנת שלנו הדורות הבאים
הבנים, הנכדים, והנינים
יהיה בית ובו נבלה בנעימים
ועל כך גאים ומודים
לכם דור הותיקים,

והרשו לי עוד מילת ברכה קטנה
לליצי אשת חייל מי ימצא?
המייצגת בגאון ונאמנה
את אותם ראשונים / ולך ליצי ברכות בהגיעך למאה

חג שמח ושנה טובה
לחיי הקהילה כולה

רפי

- שאפו ענק לצוות "ערב חג המשק"
בראשות רויטל סעד ... ושוב נוכחנו ...
לראות כמה חשובה ה"תרבות" ו"האחד" ...

תרבותניק במיל...